

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 424/2020-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. novembra 2020, v senáte zloženom z predsedu senátu Martina Vernarského a zo sudcov Petra Straku a Roberta Šorla (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o., Karadžičova 2, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Pavol Blahušiak, advokát, a Advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s. r. o., Špitálska 43, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ, Mgr. Tomáš Kamenec, advokát, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Asan 5/2017 zo 7. augusta 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. novembra 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej Advokátskou kanceláriou Paul Q, s. r. o., Karadžičova 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Pavol Blahušiak, a Advokátskou kanceláriou Tomáš Kamenec, s. r. o., Špitálska 43, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Tomáš Kamenec, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Asan 5/2017 zo 7. augusta 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh vyplýva, že sťažovateľka na programovej službe [REDAKOVANÉ] v relácii „*Soundtrack tvojho života*“ odvysielala približne o 18.48 h pieseň s názvom [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pieseň“) v slangovej forme anglického jazyka. Z dôvodu, že pieseň obsahovala vulgárne o obscénne vyjadrovanie a sťažovateľka nezabezpečila časové zaradenie tohto programu v súlade s podmienkami ustanovenými v § 4 ods. 1 vyhlášky Ministerstva kultúry Slovenskej republiky č. 589/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o jednotnom systéme označovania audiovizuálnych diel, zvukových záznamov umeleckých výkonov, multimedialných diel, programov alebo iných zložiek programovej služby a spôsobe jeho uplatňovania v znení neskorších predpisov (ďalej aj „jednotný systém označovania“), Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej len „rada“) rozhodnutím č. RL/006/2014 z 28. januára 2014 (ďalej len „rozhodnutie rady“) rozhodla, že sťažovateľka porušila povinnosť podľa § 20 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o vysielaní a retransmisii“), za čo jej uložila sankciu – upozornenie na porušenie zákona. Sťažovateľka následne podala proti rozhodnutiu rady správnu žalobu na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“). Ten rozsudkom sp. zn. 2 S 98/2014 zo 16. novembra 2016 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) žalobu sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka následne podala kasačnú sťažnosť na najvyššom súde, ktorý ju zamietol napadnutým rozsudkom.

3. Namietané porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu vidí sťažovateľka v tom, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu je nedostatočne odôvodnený a arbitrárny, keďže neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti súvisiace s dokazovaním či posúdením právneho stavu, najmä pokiaľ ide o posudzovanie vhodnosti textu piesne a jej vulgárnosti. Obsah kasačnej sťažnosti, kde sťažovateľka uviedla množstvo dôvodov a skutočností, pre ktoré rada, ako aj krajský súd dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, najvyšší súd v podstate odignoroval. Sťažovateľka svoje námietky sústreďuje do dvoch okruhov.

4. V prvom rade namieta, že sa najvyšší súd vôbec nevysporiadal so skutočnosťou, že v konaní neboli vykonané tri dôkazy navrhované sťažovateľkou, ktoré významným spôsobom vyvracajú správnosť záverov rady. Prvým z nich je úradný preklad textu piesne, z ktorého vyplýva, že text piesne neobsahuje akékoľvek vulgarizmy, a tým je v zjavnom rozpore so závermi svojpomocného prekladu zamestnanca rady. Druhým zásadným dôkazom bolo podľa sťažovateľky ňou predložené odborné vyjadrenie nezávislej prekladateľky, konzultantky a prednásateľky na Univerzite Komenského, z ktorého vyplýva, že textu odvysielanej piesne môže porozumieť iba osoba, ktorá mala intenzívny tréning anglického jazyka alebo ktorej bol text vysvetlený. Sťažovateľka namieta, že existenciu tohto vyjadrenia najvyšší súd úplne odignoroval. Sťažovateľka predložila v súdnom konaní aj tretí dôkaz, odborné vyjadrenie detskej psychologičky, z ktorého okrem iného vyplýva záver, že vypočutím predmetnej piesne nemožno nijakým spôsobom narušiť mravnosť detí a mládeže. Uvedené vyjadrenie bolo krajským súdom, ako aj najvyšším súdom tiež odignorované. Podľa názoru sťažovateľky v odborných otázkach sa musia správne orgány, ako aj súdy pri ich rozhodovaní riadiť názormi odborníkov s príslušným vzdelaním v daných oblastiach a tieto reflektovať v ich rozhodnutiach. V oblasti detskej psychológie či tlmočníctva a prekladateľstva niet priestoru na voľnú úvahu súdu a už vôbec nie správneho orgánu.

5. Najvyšší súd tiež v odôvodnení schvaľuje obmedzenie základných práv a slobôd správnym orgánom len na základe podzákonného právneho predpisu, čo je neprípustné. Podľa sťažovateľky bolo obmedzené jej právo na slobodu prejavu v rozpore s čl. 26 ods. 4

ústavy, keďže k nemu nedošlo na základe zákona. Ustanovenia jednotného systému označovania nie je možné vnímať ako zákon a nepredstavujú dostatočný podklad pre ústavne konformné obmedzenie slobody prejavu. Rozhodnutie rady, ako aj rozsudky krajského súdu a najvyššieho súdu tak vychádzajú z ustanovení zákona o vysielaní a retransmisii (§ 20 ods. 5) a jednotného systému označovania (§ 4 ods. 1), ktoré sú v zrejmom rozpore s čl. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 2 a čl. 26 ods. 4 ústavy. Uvedený argument sťažovateľka opakovanne predniesla v konaní pred krajským súdom a najvyšším súdom, súdy sa s ním však nevysporiadali. Celkový postup a rozhodovanie rady, krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu možno podľa sťažovateľky označiť za rozporné s koncepciou materiálneho právneho štátu a porušujúce jej právo vyplývajúce z čl. 1 ods. 1 ústavy.

6. Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po prijatí veci na ďalšie konanie vo veci samej nálezom rozhodol, že jej základné práva podľa čl. 1 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom boli porušené, že napadnutý rozsudok zrušuje a vec vracia najvyššiemu súd na ďalšie konanie a sťažovateľke priznáva náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa prvej vety čl. 1 ods. 1 ústavy Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

10. Podľa čl. 26 ods. 1 ústavy sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

13. Podľa čl. 10. ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

III.

Predbežné prerokovanie návrhu

14. Podstata ústavnej sťažnosti sťažovateľky spočíva v namietanom porušení základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 26 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 dohovoru nedostatočne odôvodneným a arbitrárnym rozsudkom najvyššieho súdu. Namieta najmä, že najvyšší súd sa v odôvodnení rozsudku vôbec nevyssporiadal s dôvodmi nevykonania ňou navrhovaných dôkazov ani s jej námietkou o neprípustnosti obmedzenia základných práv a slobôd len na základe podzákonného právneho predpisu.

III.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

15. V kontexte tvrdenia sťažovateľky, ktorým namieta ústavnú udržateľnosť odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvoinštančného, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že čl. 6 ods. 1 dohovoru zaväzuje súdy odôvodniť svoje rozhodnutia, ale nemožno ho chápať tak, že vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie vyplývajúcu z čl. 6 ods. 1 dohovoru, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného

prípade. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (García Ruiz proti Španielsku, veľký senát, č. 30544/96, rozsudok z 21. 1. 1999, bod 29).

16. V súvislosti so skutočnosťou, že ústavná sťažnosť sťažovateľky smeruje proti napadnutému rozsudku najvyššieho súdu vydanému v správnom súdnictve, je podľa názoru ústavného súdu navyše potrebné zohľadňovať špecifiká správneho súdnictva. Osobitne ústavný súd zohľadnil požiadavku, podľa ktorej ak súd zamietá kasačnú sťažnosť, nemôže sa obmedziť iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ale musí sa zaoberať so všetkými podstatnými tvrdeniami účastníkov konania a náležite sa s nimi vysporiadať (pozri Baricová, J., Fečík, M., Števček, M., Filová, A. a kol. Správny súdny poriadok. Komentár. Bratislava : C. H. Beck, 2018, komentár k § 461).

17. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať ústavnú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

18. Vychádzajúc z uvedených všeobecných východísk, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní pristúpil k preskúmaniu odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu, ktorý podľa sťažovateľky odignoroval ňou v kasačnej sťažnosti uvádzané argumenty.

19. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku ústavný súd zistil, že sťažovateľka v kasačnej sťažnosti namietala nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom. Rada podľa nej v dôsledku nevykonania dôkazov neúplne zistila skutkový stav. Rada bola povinná preukázať, že bolo nesprávne časovo zaradené do vysielania odvysielané dielo obsahujúce vulgarizmy, ktoré bolo nevhodné a neprístupné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Nesprávne právne posúdenie veci videla sťažovateľka v tom, že krajský súd odmietol ako nerelevantné jej námietky týkajúce sa dokazovania a nepreukázania naplnenia skutkovej podstaty správneho deliktu.

Najvyšší súd uviedol, že z obsahu predloženého spisového materiálu zistil skutkový stav tak, ako bol podrobne opísaný v rozsudku krajského súdu, a preto naň v celom rozsahu odkázal. Najvyšší súd považoval zo spisového materiálu, predovšetkým zo zvukovej nahrávky, za preukázané, že predmetná pieseň odznela, tak ako to uvádza žalovaná (rada, pozn.). Text piesne obsahuje slová, ktoré možno jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností zatriediť pod pojem vulgárny jazyk, a teda zvukový záznam predmetnej piesne je nutné klasifikovať ako nevhodný a neprípustný pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov. Najvyšší súd nesúhlasil s tvrdením sťažovateľky, že text piesne obsahuje vulgárne slová len v minimálnom množstve. Odvolávanie sa na počet, resp. množstvo vulgárnych slov v odvysielanom zvukovom zázname, nemá v konečnom dôsledku žiadnu relevanciu, keďže v citovaných ustanoveniach zákona o vysielaní a retransmisii či vyhlášky sa vhodnosť zvukového záznamu pre konkrétnu vekovú skupinu neodvíja od množstva použitých vulgárnych slov. Rozhodujúce je, či obsahuje vulgárne slová. Najvyšší súd považoval právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a v celom rozsahu sa s ním stotožnil.

20. Prvý okruh námietok sťažovateľky uvedených v kasačnej sťažnosti súvisel s prepisom a následným prekladom textu piesne prostredníctvom zamestnanca rady, nie prekladateľom zo zoznamu znalcov a prekladateľov vedeným Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky. Sťažovateľka spochybňovala, či bol tento zamestnanec dostatočne kvalifikovaný, aby zabezpečil podklad pre správne konanie, a sama predložila krajskému súdu úradný preklad textu. Nesúhlasila s názorom krajského súdu, že sa preklady predložené stranami nijako podstatne nelíšia.

Najvyšší súd na uvedené reagoval tým, že na preklad vulgárnych slov, o ktorých použitie ide, nie je potrebný preklad prekladateľom zapísaným v zozname vedenom Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, ale postačuje preklad predložený radou, keďže nejde o preklad úradnej listiny či súdnej písomnosti. Podľa najvyššieho súdu by bolo v rozpore so zásadou hospodárnosti konania žiadať od autora piesne originálny text, keďže pre posúdenie vhodnosti piesne je rozhodujúci text, ktorý bol odvysielaný sťažovateľkou. Tento text bol prepísaný do písomnej podoby a následne preložený do slovenského jazyka. Najvyšší súd uviedol, že rada zaslala sťažovateľke oznámenie o začatí správneho konania, ktorého súčasťou bol aj prepis odvysielaného textu piesne s prekladom do slovenského jazyka, pričom sťažovateľka mala možnosť sa k uvedenému vyjadriť. V stanovisku k oznámeniu o začatí správneho konania však sťažovateľka nijakým spôsobom nenamietala prepis textu piesne ani jej preklad a nenavrhol vykonať ďalšie dôkazy zaobstaraním originálneho textu piesne.

21. Druhý okruh námietok sa týkal nedostatočného odôvodnenia zrozumiteľnosti textu, keď krajský súd podľa sťažovateľky nevykonal žiadne dôkazy týkajúce sa skutočnej zrozumiteľnosti textu a vychádzal len zo zámeru zákonodarcu, aby sa každý absolvent strednej školy plynule dorozumel v anglickom jazyku, čo však nekorešponduje so skutočnosťou. Sťažovateľka namietala, že krajský súd nevykonal ako dôkaz k žalobe priložené odborné vyjadrenie, z ktorého vyplýva, že textu môže porozumieť iba osoba, ktorá mala intenzívny tréning anglického jazyka, alebo osoba, ktorej bol text vysvetlený.

K zrozumiteľnosti textu piesne sa najvyšší súd vyjadril v tom smere, že prevažná väčšina vulgárnych slov v piesni je zrozumiteľná a rozpoznateľná aj poslucháčmi vekovej skupiny maloletých do 18 rokov. Sťažovateľka tvrdí, že keďže text piesne znie v slangu americkej subkultúry, že ide o rapovú pieseň s rýchlo hovoreným textom, a teda väčšine textu nebude rozumieť ani dospelá osoba s dobrou znalosťou anglického jazyka. Najvyšší súd uviedol, že uvedený argument sťažovateľka nepodložila žiadnym relevantným dôkazom. V tejto súvislosti najvyšší súd konštatoval, že nie je rozhodujúce, či je zrozumiteľné jedno vulgárne slovo alebo všetky obsiahnuté v konkrétnej piesni, rozhodujúca je samotná prítomnosť vulgarizmov a ich negatívny vplyv na vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

22. Sťažovateľka tiež namietala, že krajský súd nevykonal žiadne dokazovanie o spôsobilosti textu negatívne ovplyvniť vývoj maloletých. Podľa sťažovateľky rada nedisponuje odbornými znalosťami v oblasti detskej psychológie či sociológie a potenciálna vulgárnosť a obscénosť textu je otázkou odbornou, a nie právnou. Sťažovateľka predložila vyjadrenie detskej psychologičky, no tento dôkaz krajský súd nevykonal.

Najvyšší súd uviedol, že vyhláška obsahuje podrobnú úpravu označovania zvukových diel, ako aj ich klasifikáciu ako nevhodných a neprístupných pre vekové skupiny maloletých do 18, 15, 12 a 7 rokov. Zákon o vysielaní a retransmisii, ako aj vyhláška sú každému dostupné, keďže sú uverejnené v Zbierke zákonov Slovenskej republiky a ich ustanovenia sú formulované dostatočne presne a zrozumiteľne. Pripomenul, že vplyv na morálku spoločnosti a jej členov vrátane maloletých majú médiá v čoraz väčšom rozsahu. Práve z toho dôvodu by malo byť sťažovateľke vlastné, aby vo svojom vysielaní vylúčila používanie vulgarizmov či neslušných slov, ktoré sú spôsobilé vyvolať nebezpečenstvo, že práve maloletí si osvoja určitý model správania bez toho, aby vnímali jeho nevhodnosť. Na tom nemôže nič zmeniť ani tvrdenie, že vulgarizmy boli použité v minimálnom množstve, resp. že použité vulgarizmy nie sú zrozumiteľné pre vekovú skupinu maloletých do 18 rokov.

23. Štvrtou podstatnou námietkou sťažovateľky bol tvrdý nesúlad s právnymi predpismi, ktorý má spočívať v tom, že rada svoje rozhodnutie oprela o ustanovenie § 20 ods. 5 zákona o vysielaní a retransmisii, ktoré odkazuje pod čiarou na podzákoné ustanovenie § 4 ods. 1 jednotného systému označovania, z ktorého implicitne, avšak dostatočne zrejme vyplýva zřejmý zákaz vysielania. Časové obmedzenie pre určité druhy programov má charakter obmedzenia slobody prejavu, ktoré však nebolo realizované zákonom ani na základe zákona ale vyhláškou. Citované ustanovenia tak nie sú v súlade s čl. 13 ods. 2 a čl. 26 ods. 4 ústavy.

Vo vzťahu k námietke neústavnosti rozhodnutia, ako aj konania a obmedzenia práva podľa čl. 26 ústavy najvyšší súd uviedol, že právo na slobodu prejavu bolo obmedzené na základe zákona o vysielaní a retransmisii, ktorý zakotvuje potrebu ochrany maloletého diváka pred obsahom, ktorý by mohol mať negatívny vplyv na jeho osobnostný vývin, čím sa napĺňa požiadavka legality a legitimacy. Pri posúdení kritéria proporcionality je potrebné

brať ohľad na cieľ uvedený v čl. 26 ods. 4 ústavy, čo je ochrana mravnosti, a to takým vhodným opatrením, aby došlo k naplneniu uvedeného cieľa. Sankcionovanie sťažovateľky zo strany rady za porušenie jej povinnosti uvedenej v § 20 ods. 4 zákona o vysielaní a retransmisii odvysielaním predmetného programu, ktorý obsahoval vulgárne slová, ktoré boli náležité zistené a ktoré vyplývajú z riadne zisteného skutočného stavu, je možné hodnotiť a javí sa tak, že uvedené kritérium proporcionality napĺňa.

24. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu v nadväznosti na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľky dospel k záveru, že najvyšší súd aj napriek presvedčeniu sťažovateľky ústavne akceptovateľným spôsobom v odôvodnení napadnutého rozsudku reagoval na jej námietky týkajúce sa potreby úradného prekladu textu piesne, jeho zrozumiteľnosti pre maloletého poslucháča, ako aj jeho vhodnosti, resp. spôsobilosti negatívne ovplyvniť vývoj maloletých. Vysvetlil svoj záver o odôvodnenosti klasifikácie programu ako nevhodného a neprístupného pre maloletého diváka. Bolo by možné pozastaviť sa nad tvrdením najvyššieho súdu, že sťažovateľka svoje tvrdenia o nezrozumiteľnosti textu nepodložila žiadnymi dôkazmi, no v kontexte odôvodnenia ako celku je zrejmé, že uvedené tvrdenie ani navrhovaný dôkaz nepovažoval za relevantný vo vzťahu k výsledku svojej úvahy o správnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

Súd reagoval aj na námietku neústavnosti aplikovanej právnej úpravy. V súvislosti s tvrdením sťažovateľky, že časové obmedzenie pre určité druhy programov má charakter obmedzenia slobody prejavu, ktoré nebolo realizované zákonom ani na základe zákona, ale vyhláškou možno poukázať aj na skutočnosť, že rada vo svojom rozhodnutí citovala, a teda vychádzala zo znenia zákona o vysielaní a retransmisii v znení zákona č. 342/2012 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z.z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov, ktorý v § 20 ods. 3 obsahoval ustanovenie, podľa ktorého programy alebo iné zložky programovej služby, ktoré by mohli ohroziť fyzický, psychický alebo morálny vývin maloletých alebo narušiť ich duševné zdravie a emocionálny stav, sa nesmú vysielat' v čase od 6.00 h do 22.00 h.

25. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

III.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

26. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti namietala aj porušenie základného práva podľa čl. 26 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 10 ods. 1 dohovoru. V texte ústavnej sťažnosti však v súvislosti s označenými právami nepredniesla konkrétne dôvody, ktoré by tvrdené porušenie preukazovali a ktoré by mali podliehať prieskumu ústavného súdu v konaní o jej ústavnej sťažnosti. Ústavný súd nie je povinný nahrádzať ich činnosť a sám vyhľadávať skutočnosti nasvedčujúce prípadnému zásahu do sťažovateľkou označených práv. Aj v tejto časti preto ústavný súd sťažnosť vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, keďže v okolnostiach prípadu nebola ani len tvrdená príčinná súvislosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, a preto ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 1 ods. 1 ústavy

27. Ustanovenie čl. 1 ods. 1 ústavy je súčasťou základných princípov ústavy a vzhľadom na to nemôže plniť poslanie priamo aplikovateľného ustanovenia v individuálnych konaniach o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07, I. ÚS 485/2010). Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku

najvyššieho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, návrhu na priznanie finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu